

קיבוץ שמיר

שומרים על קשר בבית ומחוץ לו – חדשות מימי המלחמה

דף מספר 3, ב' בכסלו תשפ"ד, 14.11.2023

שלום לכולם,

של הנהלת הקיבוץ, היא לשמור על תחושת היחד למרות הקשיים האובייקטיביים, ולהמשיך להפעיל את הקהילה ולחזקה, כבודדים וכציבור. אנחנו מקווים שדפים אלה מסייעים בכך. תזכורת: כתובת למשלוח סיפורים ותמונות – ווטסאפ 054-6780047, מייל merav1806@gmail.com.

עוד שבוע מלחמתי עבר עלינו, ואירועי הימים האחרונים מחזקים את ההשערה שאנו רחוקים מסיום המערכה. לאחר יותר מחודש של נדודים ותזוזות, נראה שמסתמנת שגרה מסוימת אצל מי שנשארו בשמיר וגם אצל מי שהתפזרו ביישובים השונים. המשימה החשובה שלנו, ובראש ובראשונה

יש מסורות שאפילו נסראללה לא יכול להכחיד. הפרלמנט מתכנס בחדר האוכל. צילום: נטע שפיגלר

ביקור של צוות הגיל השלישי בהתנחלות השמירית בחיפה

אתי גבאי מצוות חדר האוכל נמצאת עם משפחתה בחיפה, וכך כתבה לנו משם:

שלום לכל חברי קהילת שמיר,

שמחתי על המיזם שלכם עם דף הקשר, כדי לשמור על קשר לא רק עם הקהילה הנוכחית אלא גם עם העובדים החיצוניים המגיעים יום יום לעבוד בשמיר. מיותר לציין שהפכנו להיות חלק מהקהילה הנפלאה הזאת, קהילת קיבוץ שמיר, שמחבקת, עוטפת ומתעניינת בשלומנו, החל מקרן ממשאבי אנוש, דרך עובד מנהל הקהילה וכלה בוולטר, המנהל המדהים שזכינו בו בענק. תודה לו על הדאגה, הטלפונים, ההתחשבות וההכלה של המצב אצל כל עובד ועובד. הוא יצר במו ידיו צוות מנצח בחדר האוכל – בהקשבה, בהכלה ובנתינה.

אני בין הבודדים שכבר לאחר השבת השחורה לא חזרה לעבודה בגלל חרדה, חולשה ותחושה שהנשמה נעתקת מגופי. פשוט לא יכולתי להגיע לעבודה, ויאמר לזכותו של וולטר שהבין ותמך בבחירה שלי, וגם היה שם כדי להקשיב. לאחר שהמצב החריף וגם החזית הצפונית נכנסה למלחמה, הילדים שחיים איתי בבית, ליאל וליאב, היו מאוד נחושים לעזוב את הצפון. ופשוט ביום רביעי, 11.10.2023, עזבנו את קרית שמונה ועברנו לחיפה, לבן הבכור שלי שגר כרגע עם משפחתו בטכניון. לשמחתי הכרנו שם אנשי צוות של הטכניון, אנשים מדהימים שנתנו לנו חדרים ללינה

ומאפשרים לנו לשהות בהם עד היום, והכירו לנו כל מיני פעילויות ואפשרויות לפעילויות שנעשות במתחם הטכניון.

כולנו פה בסדר. אני מעבירה את זמני בתפקיד סבתא, מטפלת בשתי הנכדות הקטנות שלי כדי שהבן יוכל להמשיך להתנדב למען הצבא בפרויקטים שעושים בטכניון, וכדי שכלתי תוכל להמשיך בשגרת העבודה שלה, כמו שאתם מבינים, החיים בחיפה מתנהלים כרגיל. אני בגדול די בסדר, מעט חרדה מהמצב, מעט מסוגרת בעצמי, מתגעגעת לשגרת היום יום שלי, לבית שלי ולפינה החמה שלי. מתגעגעת לעבודה עם הצוות היקר והאהוב בחדר האוכל ולקהילה המדהימה של שמיר. לחיוכים, לצחוקים, לימי ההולדת בהפתעה של אורה, להכיף חביתות לפי בקשה (לחביתה המיוחדת של ישי מסד...), לכל הדברים הפשוטים שנותנים תחושה של בית.

אני באמת מרגישה הקלה כל כך גדולה מכך שאני עובדת בשמיר. נתת לי תחושת ביטחון בנושא הכלכלי, תמכתם בנו בצורה בלתי רגילה, ואני גאה להיות חלק מקהילת שמיר.

שולחת את אהבתי וחיבוק ענק לכל אחד ואחד משמיר. יחד ננצח.

יחידת "עוקץ" ב-7.10

לסגן הרבש"צ ולחבר כיתת הכוננות של בארי, שהיו לכודים תחת אש. הם מצאו אותם, ובעזרתם ריכזו בבית ריק את כל האזרחים שאספו. בבית אחר, שעלה באש, נראתה תנועה חשודה, והסתבר שיש שם משפחה לכודה שחולצה דרך החלונות. צוות אחד נשאר לשמור על האזרחים, והשאר רצו למקום של חילופי אש וסייעו שם לכוח של סירת מטכ"ל שספג יריות מקומה שנייה של בית סמוך. הם הצטרפו לכוח וניסו לסייע בחילוץ הפצועים. "בשלב זה לא היו גבולות גזרה, לא היו פקודות ברורות, כל מי שיכול היה חתר למגע, לחסל מחבלים, לחלץ פצועים, לפנות אזרחים", סיפר סא"ל ע' לעיתון "ישראל היום".

לאחר החזקת כוננות ביישובי העוטף, פלג חזר עכשיו ליחידה, לסיים את ההכשרה עם הכלב המצוות לו. יחד עם המשפחה אנחנו שולחים לו מכאן חיבוקים ואיחולים שישמור על עצמו ויגיע הביתה בקרוב. ליבנו איתך ועם חבריך.

לוחמי "עוקץ" בשטח. צילום מהכתבה ב"ישראל היום"

פלג גל, בנם של מירית ושחף, משרת ביחידת "עוקץ" המפעילה כלבים לסיוע במשימות צבאיות. בבוקר ה-7.10 הוא הוקפץ ליחידה, ויחד עם חבריו יצא לקיבוץ בארי. מטבע הדברים הוא אינו יכול לדבר על חוויותיו שם, אבל העיתון "ישראל היום" ראיין שלושה שבועות לאחר מכן את מפקדי היחידה, שסיפרו מעט על אירועי אותו יום.

בבוקר אותו יום הקפיץ מפקד היחידה, סא"ל ע' את כל החיילים לבסיס האם שבמתקן "אדם", ביניהם חיילים שאך זה סיימו את ההכשרה ביחידה, כמו פלג. למרות ש"עוקץ" אינה פועלת כיחידה עצמאית אלא מצוותת לוחמים עם כלבים ליחידות אחרות, החליט סא"ל ע' להשתמש בלוחמי ההכשרות לבניית שלוש פלוגות עם מילואימניקים ומפקדים, שירדו מיד דרומה. הכוננים שהיו ביחידה, ופלג ביניהם, נשלחו מיד לאזור בארי, והלוחמים הנוספים, שהחלו להגיע בזה אחר זה, קיבלו ציוד לחימה וירדו עם הכלבים דרומה, חלקם בכלי רכב לא-ממוגנים. הם יצרו קשר עם כל היחידות שהוקפצו לשטח כדי לצוות להן לוחמים עם כלבים. אפילו הימ"מ, שיש להם כלבים משלהם, ביקשו סיוע חריג כי לא מעט מכלביהם נפגעו.

הפעלת היחידה, בהחלטה עצמאית של מפקדה, הייתה לא-טריוויאלית אבל נדרשת. אחד מהצוותים הצטרף ללוחמי שייטת 13 וכלב שלהם חשף מיקום של מחבלים, אבל נורה ונהרג. צוות אחר הצטרף ליחידת דובדבן בסריקות בשטח פתוח, וכלב חשף מחבל שארב לכוח, נשך אותו ואפשר לכוח ללכוד אותו.

פלוגות ההכשרות שהגיעו לבארי ראו שם גופות רבות, של מחבלים ושל אזרחים, והרבה טנדרים ואופנועים של מחבלים. כוח מיוחד של "עוקץ" ניסה בשלב ההוא לחבור

באגף הבינוי והתשתיות / נטע שפיגלר

כחלק מההתארגנות והערכת המצב הפנימית בתקופת החירום הנוכחית, סימנו כמה נקודות תורפה במוכנות שלנו. יש נושאים שפתרונם הוגדר כארוך טווח ושהטיפול בהם ייעשה בהמשך, בהתאם להנחיות המדינה ולהשתתפותה. לצידם, יש כמה נקודות שמצאנו לנכון לטפל בהן ולקדם אותן כבר עכשיו, והן יבוצעו באחריות הקיבוץ ובמימונו.

השמירה על רשת חשמל ותקשורת פעילה (ברוב חלקי הקיבוץ) סומנה כאחד מהנושאים הדורשים מענה מידי: רכשנו גנרטור גיבוי נוסף, שידע לספק חשמל למקלט השרתים גם אם רשת החשמל נופלת ומערך הגנרטורים הקיים מושבת בחלקו או במלואו. הוא יבטיח תקשורת פנימית וחיצונית ברמת ודאות גבוהה מאוד. כידוע, מקלט השרתים משמש את הקיבוץ והמפעלים כאחד (שרתי ה-DR של המפעלים), והוא מוזן מרשת החשמל הכללית ומהגנרטור הצמוד לו. פתרון גיבויי כזה יש כבר למקלט החמ"ל, ובימים אלה הוא יותקן גם במקלט המרפאה ובמתקן סינון ואספקת המים.

כלומר – יש לנו גיבוי חשמלי לארבעת המערכים הקריטיים שלנו – רפואה, מים, תקשורת וחמ"ל.

הגנרטור החדש

בנוסף לכך הוגדלה קיבולת הסולר בשלושת הגנרטורים של הקיבוץ, והוצאנו מכרז לרכישת גנרטור רביעי שימוקם בשכונות הבזלת והכרם ויחבור למערכת החשמל של חברת החשמל.

שדרוג שער הכניסה לשמיר

מיגונית חדשה, אחת מכמה שהוצבו בשמיר השבוע. צילום : נטע שפיגלר

רגע של קשת בענן בשמיר בראשית השבוע. צילום : נטע שפיגלר

בהתנחלות השמירית בעמק יזרעאל

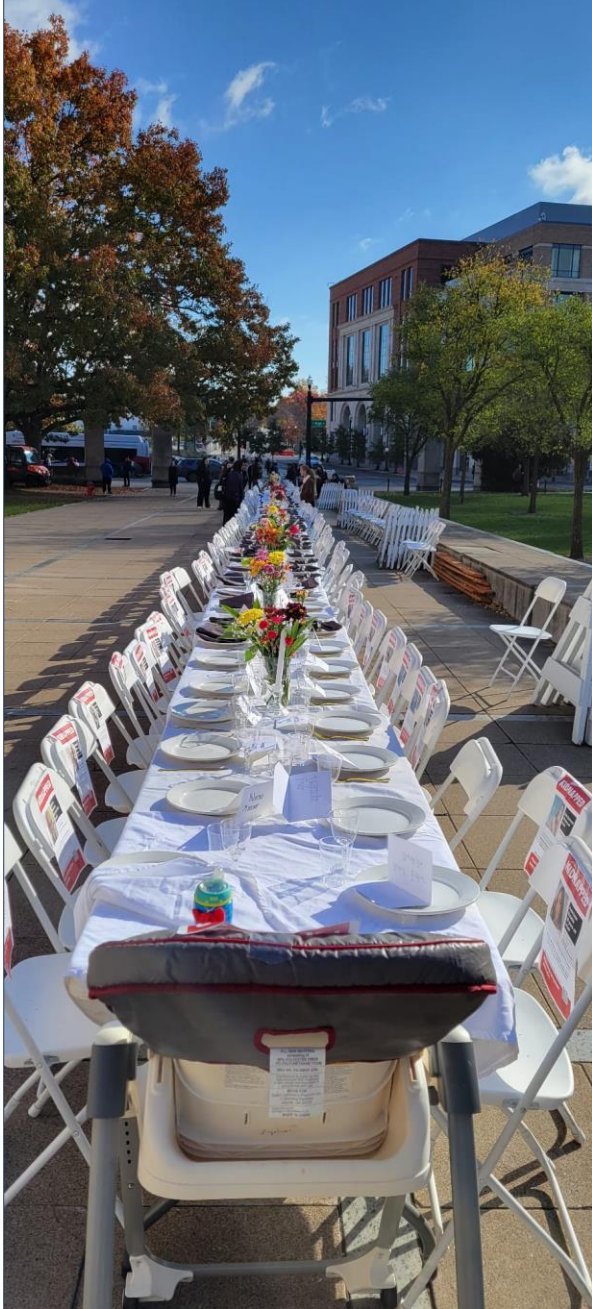
ילדים לבני 4-6, שמופעל על ידי מתנדבות מהיישוב ופתוח בין 08:00-13:30. לצידו נפתח גם "גן קטנטנים" שצויד על ידי שמיר ומובל על ידי צוות משמיר בראשות נאטי גל. השבוע הביעו הקטנטנים את הוקרתם למקום שקיבל אותם בלב פתוח, ובסיוע של דודו טריגר וצוות הנוי נשתלה גינה סמלית לצד מבנה הגן, כדי לייפותו ולשמח את העוברים ושבים.

הגלות שנכפתה על חלק גדול מתושבי הארץ יצרה גילויים נפלאים של סולידריות ועזרה, שבהם נתקלים רוב המפונים מבתיים. בעמק יזרעאל, שבו נמצא חלק גדול ממפוני צפון הארץ, יש התארגנויות מרגשות ממש של היישובים, של המועצה האזורית ושל אנשים פרטיים, שעושים ככל יכולתם כדי להפוך את השעות של אלפי האנשים בקרבם לנוחה, נעימה ומשפחתית ככל האפשר. בין השאר נפתח, כידוע, בגבעת אלה גן

מירי ועובד מבקרים בגבעת אלה ונפגשים עם המשפחות השוהות באזור. מנהל הקהילה מנצל את ההזדמנות להביע את דעתו על המצב

”בעיקר דבוקים לחדשות” / אורי יהודאי

אני מרצה להיסטוריה של ישראל באוניברסיטה של מדינת אוהיו בקולומבוס, אוהיו. המלחמה מורגשת כאן חזק – בקמפוס, בקהילה היהודית, ובכלל. כמה ימים אחרי הטבח הייתה עצרת זיכרון גדולה ומרגשת של הקהילה היהודית. הקהילה מתגייסת בצורות שונות – תרומות כספים, העלאת המודעות למשבר החטופים, ועוד. המשפחה שלנו, למשל, משתתפת ביוזמה של הכנת צמידים שהכסף ממכירתם מועבר לקרנות לטובת קיבוצי העוטף. נכון להיום גויסו 23,000 דולר בעזרת הצמידים. סטודנטים יהודים באוניברסיטה, בעזרת חב"ד ו"הלל" (ארגון סטודנטים יהודי), הכינו מיצג שולחנות ריקים לכבוד החטופים. האווירה בקמפוס שלנו פחות מתוחה וסוערת מאשר בקמפוסים בחוף המזרחי והמערבי, אבל השבוע הייתה הקצנה שהתבטאה בתקיפה אלימה של סטודנטים יהודים ובמעשה ונדליזם בבניין של "הלל". נשיא האוניברסיטה גינה את גילויי האנטישמיות, ועוד לפני כן גינה את טבח החמאס. בקורס שלי על ההיסטוריה של הסכסוך הישראלי-ערבי יש, בין השאר, סטודנטים יהודים, פלסטינים ומוסלמים. נראה שחלק מהסטודנטים חוששים להתבטא, אבל אחרים מדברים, והדיונים עד עכשיו היו ענייניים ומאופקים. נפגשתי באופן אישי עם כמה סטודנטים. למשל, סטודנטית יהודייה שקרוב משפחה שלה גויס למילואים בעזה, ושתי סטודנטיות פלסטיניות שיש להן משפחות בגדה המערבית. החלפנו חוויות של דאגה למשפחה בבית. השתתפתי בכמה פאנלים על המלחמה והתראיינתי קצת לתקשורת. אילה אשתי עובדת בארגון בינלאומי לשינוי חברתי שיוזם קמפיין בישראל לשחרור החטופים. יש חשש מסוים מהתגברות גילויי אנטישמיות ושנאה לישראל, לצד תמיכה וסולידריות של חברים וקולגות. אבל אנחנו בעיקר דבוקים לחדשות, אבלים על קורבנות הטבח, מקווים לשחרור החטופים ודואגים לשלום המשפחה והחברים. הלוואי שכולם יחזרו.

כבוד לעובדים הזרים / יהודית מסד

המטפלת למטופלת, ושומעת כיצד המטפלת מנסה להרגיע ולעודד את הקשישה המבוהלת, שלא תמיד מבינה למה צריך לרוץ בעשר בלילה לחדר המדרגות, בכותונת לילה בלבד לעורה, ולהישאר שם עשר דקות.

המטפלות אינן חייבות להישאר, אך מרגישות מחויבות לעשות כן. הן מנסות להישאר רגועות וליצור שגרה ככל שאפשר. לפני יומיים חגגו כאן יום הולדת 40 לאחת מהן. קישטו את המסדרון בבלונים וכתובות, הכינו עוגה וכיבודים וערכו שולחן לתפארת, שאלו הוזמנתי גם אני לטעום וללגום. בערב בקשו באדיבות להשמיע מוזיקה לריקודים "רק לשעה אחת", והתנצלו על הרעש... אני מוצאת שזה ממש מרגש, והרגשתי חובה לשתף אתכם גם בזווית הזו של המלחמה, בתקווה שנחזור במהרה לשגרה.

שולחת שלומות לכל השמירים באשר הם.

אני נמצאת בימים אלה בדיור המוגן של אמי, בגבעתיים, שם קיבלתי חדר מרוהט ומצויד עם ברכתה של המנהלת: "את יכולה להיות פה כמה זמן שתרצי...". זו הייתה מחווה מאד מרגשת מצידה, שחוסכת ממני את הצורך לנוע ולנוד בכבישים מצפון לדרום כל שבוע. האמת שכאן אני מרגישה שאני מועילה גם לאמי הקשישה וגם לנכדיי, שמתגוררים בתל אביב הסמוכה.

החלטתי לכתוב לדפי הקשר בעיקר כדי להעלות על נס את המטפלות והמטפלים (בעיקר מטפלות) הזרים, שנשארים כאן עם הקשישים שבהם הם מטפלים: פיליפיניות, תאילנדיות, הודיות וגם אחת ממולדובה. כולן בחרו להישאר ולהתמודד איתנו עם האזעקות והריצה לממ"ד הקומתי או לחדר המדרגות, לפעמים עם עגלת הנכים שבה יושבת סבתא קשישה המתקשה להתמודד עם המצב. בחדר המדרגות שאלו אני יורדת בעת אזעקה אני רואה את החיבה הגדולה בין

* * *

זיכרון / אריה פלדי

לפני 76 שנה, ב-11.11.1947, פורסמה בשער השבועון "דבר הפועלת" תמונה של אמי, דרורה פלדי, עם ילדי הגן של שמיר: גילה, יואב, עירית, עמיר ואורי, כשהם מטיילים בין סלעי הבזלת וברקע רכס רמים. קיבוץ שמיר היה מוקף אז בכפרים ערבים, וכשבעה חודשים לאחר מכן, במהלך המלחמה, כתבה אמי ביומנה: "בא צו לפנות את ילדינו, ואני נוסעת עם אריה ב-1 ביולי [1948] בבוקר השכם". היא הזכירה ישובים שעברו בדרכם לחיפה: כפר סאלד, עפולה ושער העמקים.

גם בימים אלה יישובי הגליל ריקים מתושביהם, לאחר שפוננו בגלל המלחמה. מי ייתן והחטופים יוחזרו במהירות, והתושבים ישובו לבתיהם.

(מתוך פוסט של אריה בפייסבוק).

הנעורים נחים ומתנדבים בגן שמואל / טל צור

נערי שמיר (מכיתות י"י-י"ב) יצאו לגן שמואל להתרענות. נפגשו כולנו לראשונה אחרי הרבה זמן שאנחנו מפוזרים בארץ. אנו מתנדבים בחקלאות של גן שמואל, פוגשים את נערי הקיבוץ, ובעיקר – מבליים ונהנים ביחד.

הטלפון האדום

צריך, מאוכל ועד ציוד. הוא עושה כל שביכולתו להשיג את המבוקש, גם אם זה אומר לקרוא בתשע בערב לוולטר, שישר מגיע למטבח ומכין ומחמם מנות צמחוניות לחובשות שבשטח. נועם מביא אותן ישר אליהן. בנוסף, נעם גם התגייס לפרויקט "מקלחת על גלגלים" של מפעל הדן. הוא קיבל רכב עם וו גרירה, נסע ברחבי הגליל ורמת הגולן והביא לשטח מקלחות. **ניר רייכמן**, שמקבל כל בקשה להקפצה, הובלה או הסעה ונרתם ברצון לכל משימה. **ורד והרי יהלום**, שאימצו חיילים טבעונים ומבשלים להם יום יום אוכל טבעוני חם ומגוון. **מכבסת שמיר**, שמכבסת מדי יום לחיילים. יש גם חברות המכבסות באופן אישי – VIP, למעוניינים.

למערכת דף הקשר מגיעים סיפורים והודעות מחברי הקהילה, המבקשים לציין לשבח חברים שבימים אלה התנדבו למלא משימות או לטפל בתחומים חשובים שונים. **בהמשך לכך הופעל הטלפון האדום שלנו, שממתין למידע מכם ולשיתופים מעודדים ומוערכים שכאלה.** ראשון המטלפנים הפעם הוא נטע שפיגלר, המציין לשבח כמה מהמתנדבים: **מיכה כגן**, שלקח על עצמו, ביוזמתו, לנקות ולסדר את המקלחות והשירותים ברכבות, שמשמשים חיילים העולים מהשטח. כשהחיילים באים אחרי שבוע בשטח לשירותים מסודרים ולמקלחות חמות, יש חשיבות ענקית לכך שהן יהיו נקיות ומצוידות. מיכה נמצא שם מדי יום ומבטיח שזה יהיה המצב. **נעם סגל**, שעובר מיחידה ליחידה בעמק ושואל מה

* * *

הנעורים, בעזרת שושי וולטר, הכינו חלות שבת וחילקו אותן לבתים

כיתת הכוננות באימונים / צילום: יאיר המרשלג

מייקל הנרי, רגב טריגר, אמיר פרטיג, גיא להב

נמרוד רונן ודור גזית

אסף גולן

רון צור ואילן רוזנבלט

מייקל הנרי

חדשות מהמועצה האזורית

ובהן אמבולנסים וחובשים שגויסו בצו 8. גם בשמיר פועלת תחנה כזו, וכן בעמיר, מחניים ועמיעד. בקרוב צפויות להיפתח תחנות נוספות.

אירועי השבועות האחרונים הבהירו את החשיבות הגדולה של מענה רפואי מהיר בכל יישוב. המועצה קידמה פתיחה של ארבע תחנות מד"א ברחבי האזור,

צילום: דוברות המועצה האזורית

לחברי קיבוץ שמיר

אוקטובר - נובמבר
2023
חרבות ברזל

תודה על הכנסת האורחים, על זה שהרגשנו בתקופה הזאת כמו חברי קיבוץ אמיתיים. אין לנו מספיק מילים כדי להביע את הערכתנו העמוקה על הדאגה והחום שקיבלנו בתקופה הלא פשוטה שעוברת על כולנו. ברגעים בהם אנחנו רחוקים מהיקרים לנו - ללא ספק חשנו בבית.

בהערכה עמוקה,
פאולה א' גזר 8207